

Verdens Skoves høringssvar til Europa-Kommissionens lovforslag vedrørende revision af forordningen om drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (LULUCF)

Verdens Skove takker for muligheden for at komme med input til Danmarks respons på LULUCF-forordningen, hvilket vi selvfølgelig gerne vil benytte os af.

310 mio tons er et uambitiøst mål og bør sættes op til 600 millioner tons

Helt overordnet set lægger Kommissionen op til et højere samlet mål for kulstofsoptag i LULUCF-sektoren svarende til op til 310 millioner tons CO₂-ækvivalenter – til sammenligning optog LULUCF-sektoren 264 millioner tons CO₂-ækvivalenter i 2019 (kilde: [Öko-Institut background paper 14.05](#)). Men selvom det nye samlede mål er højere end det nuværende niveau og langt højere end det projekterede niveau for [2030 på 225 millioner tons](#), så er der stadig ikke tale om et ambitiøst nok mål. [Flere undersøgelser viser, at EU's kulstofpuljer i land og skov har potentiale til at optage over 600 millioner tons CO₂-ækvivalenter](#), og Kommissionen bør sætte et ambitiøst mål for LULUCF-sektoren baseret på dette. Bliver målene ikke ambitiøse nok, vil det skade EU's klimaindsats ved både at lade et kæmpe potentiale i skove og andre kulstofrige økosystemer passere forbi, og samtidig give plads til mere kompensation til de andre sektorer med manglende reel reduktion til følge.

EU bør sætte et samlet mål om 600 millioner tons CO₂ optag i 2030.

Det uambitiøse mål og den sene start giver intet incitament før 2026

Det uambitiøse mål på 310 mio tons i 2030 er ikke meget højere end EU's nuværende kulstofpulje på 265 mio. Dertil kommer at EU fastholder det oprindelige mål på [225 millioner tons frem til 2025](#). Det giver desværre plads til en masse skovfældning frem mod 2025. Det fastholdte mål i 2025 efterlader altså intet incitament til at begynde og forbedre kulstofpuljerne allerede nu, og EU forpasser en chance for at øge ambitionerne hurtigst muligt.

Det er til gengæld positivt, at ansvaret for at opnå dette mål vil blive delt ud på medlemsstaterne, og at der indføres en form for straf, hvis ikke man lever op til de satte mål, da kommissionen vil lægge 8% rente på det uopfyldte mål. Dog er denne rente for lav, og når den ikke gælder før 2031, er det også for sent.

EU bør sikre, at der ikke skabes et forkert incitament blandt medlemsstaterne til at øge fældningen af skov frem mod 2026. Tværtimod skal EU skabe incitament til at lade bevare og genoprette flere skove og andre kulstofrige økosystemer så hurtigt som muligt.

Positivt at der sættes et fast mål, men regnskabsmetode skal være transparent

Det nuværende skovreferenceniveau har for både civilsamfundsorganisationer og medlemslandene selv været en uigennemskuelig opgørelsesmetode, der samtidig tillod, at medlemsstaternes kulstofpulje blev mindre og skovhugsten øget, da skovens optag og lager måltes op mod et referenceniveau, der ikke nødvendigvis afspejlede skovens kapacitet, men var baseret på en fremskrivning af tidligere praksisser, og dermed tillod en fortsat øget skovhugst, så længe det også tidligere var praksis. Det er derfor positivt, at denne metode afskaffes og fra 2026 erstattes med et overordnede mål for hele EU fordelt på de enkelte medlemslande udregnet ud fra deres land-sektor-emissioner i perioden 2016, 2017 og 2018. Det er ligeledes positivt, at de enkelte medlemslandes mål vil blive specificeret via en lineær fremadskuende målsætning. Det er positivt, at man går væk fra skovreferenceniveauet, og sætter nogle klare transparente mål for hver medlemsstat.

Det er dog vigtigt, at den nye regnemetode er mere simpel og transparent end de nuværende skovreferenceniveauer, der har umuliggjort offentlig forståelse og indsigt.

Fleksibilitet og kompensering fra land-sektoren bør undgås

De nye LULUCF-regler indeholder i artikel 12, 13 og 13b stadig en mulighed for via kreditter og fleksibilitetsmekanismer at kompensere for udledninger andre steder.

Det på [trods af at EU kommissionen selv for 14 år siden besluttede, at skovkreditter](#) ikke skulle bruges i andre sektorer, da det både kunne oversvømme markedet og ville være svært at holde styr på. Hertil kommer argumentet om, at skovkreditter ikke er særligt stabile fordi kulstoflager i en skov ikke er garanteret permanent. Det eksemplificeres på værste vis lige nu ved de forfærdelige skovbrande i både Sydeuropa og USA. Særligt [i USA brænder flere nyudlagte skovprojekter ned](#), hvilket på tragisk vis markerer, hvor usikre kreditter skabt i skove er. Så EU bør sætte et ambitiøst mål for, hvilket optag og lager man vil skabe i de europæiske skove, men dette skal ikke kompensere for udledninger i andre sektorer, da det både er for usikkert og ligeledes risikerer at bremse udviklingen af og indsatsen for reelle reduktioner i alle andre sektorer.

Hvad angår de specifikke muligheder for at kompensere i artikel 12, 13, 13b, så er det positivt, at det ikke længere vil være muligt at "banke" de udledte reduktioner eller optag og overføre dem til efterfølgende år, og at den eksisterende fleksibilitetsmekanisme halveres mellem 2021-2025. Det er ligeledes positivt, at der efter 2026 sættes et lavere loft for, hvad der må overføres via en fleksibilitetsmekanisme -178 mio tons.

Det er dog stadig foruroligende, at det skabte "overskud" i optag og reducerede udledninger kan lægges ind i en fælles fleksibilitetsmekanisme, der kan fordeles mellem alle medlemslande mellem 2026-2030, såfremt de ikke når deres fastsatte mål. Det har potentiale til at udvande alle de gode initiativer i den reviderede LULUCF-forordning.

Det er også foruroligende, at det gøres muligt at bruge optag i skovsektoren til at kompensere for udledninger i både landbruget, men også alle andre sektorer efter 2031.

EU bør sætte et reelt kvantitativt sink-kapacitets-mål for landsektoren for at sikre en tilstrækkelig sink til både at optage de historiske udledninger, og de uundgåelige fremtidige udledninger over 1,5-graders budgettet. EU bør ikke inkludere landsektoren i et net-zero-mål og bør ikke give mulighed for at optag i skove og andre kulstofrige økosystemer kan bruges til at udligne/kompensere for udledning andre steder.

En samlet AFOLU-sektor vil forvirre billedet og fjerne ansvaret fra landbruget

Ved at sammenlægge landbrug (Agriculture) med LULUCF sektoren og dermed skabe en AFOLU-sektor åbner man op for muligheden for at "skjule" landbrugets udledning i skovenes optag og fritager dermed landbruget fra at skabe reelle reduktioner. Et netto-nul mål for en AFOLU-sektor er ikke alene særdeles uambitiøst, det vil også stille alt for få krav til landbrugssektoren.

EU bør adskille opgørelsen af forskellige arealanvendelser og opgøre skovene for sig, vådområder, landbrug etc. for sig, for at give indblik i præcis hvad der sker i de forskellige områder og for at sikre, at landbruget, såvels som alle andre sektorer, også bidrager med de nødvendige CO2-reduktioner.

Positivt at biodiversitet også skal afrapporteres

Det er umiddelbart meget positivt, at der inkluderes afrapportering på biodiversitet i LULUCF afrapporteringen om end dette ikke kan stå i stedet for en separat afrapportering på biodiversitet. Men det er positivt, at vi bevæger os over imod at klimaindsatser især i landsektoren har betydning for og hænger sammen med biodiversiteten. Dog bør det sikres, at et klimamål om øget optag i skove og andre økosystemer ikke giver incitamentet til at konvertere værdifuld natur til fx monotone træplantager eller lignende.

EU skal altså sikre at klimaindsatser ikke ligger til last for den hårdt pressede biodiversitet, og LULUCF-forordningen bør således nøje beskrive et samspil med EU's mål om naturgenoprettelse og som det mindste indeholde et do-no-harm-princip, så klimatiltag ikke skader biodiversiteten.

Carbon Storage Products skal være præcist og reelt

EU lægger i deres revidering af LULUCF-forordningen op til at udvide rækken af produktkategorier fra udelukkende at dække HWP (harvested wood products) til også at dække andre typer af kulstofholdige produkter (Carbon Storage Products). Det er dog uklart, hvordan og hvorledes dette skal gøres.

Her er det vigtigt, at man er virkelig påpasselig med kun at inkludere produkter, der reelt fungerer som et kulstoflager. Det vil sige, at produkterne skal være et kontinuerligt lager af den kulstof, der er optaget i dem, og at de forbliver et kulstoflager og altså ikke bliver omsat eller brændt af. Papir, biomasse og halm bør fx ikke kunne klassificeres som Carbon Storage Products.